

AKÁRHONNAN IS FÚJ A SZÉL...

Alapige: Zsoltárok 13.

1. Sokszor, amikor ismerőseinkkel találkozunk, megkérdezik tőlük: „Hogy vagy?” Ilyenkor, akárhogy is vagyunk, azonnal érkezik a válaszuk: „Kösz, jól vagyok!” De vajon mindig őszinte a válaszuk? Mindig jól érezzük magunkat akkor, amikor ezt feleljük?

Keresztényként még valami kényszer is ránk nehezedik! Úgy érezzük, nekünk mindig jól kell lennünk. Nekünk nem lehetnek lelki problémáink, nem lehetnek válságos időszakaink, mindig és mindennek „szupi-szupi-szupernek” kell lenni. Ezért a munkahelyen és a gyülekezetben is eljátszunk egy olyan verziót, amiről úgy gondoljuk, másoknak ezt kell látniuk. A rendíthetetlenül erős, aki csak átszárnyal az életen, akit nem érintenek meg a gondok, aki mindig happy! De: „Nevetés közben is fájhat a szív...” *Péld. 14,13.* – mondja a Biblia, és mennyire igaz ez a mondata is.

2. A 13. zsoltár 1. verse így szól: **„A karmesternek: Dávid zsoltára.”** Ez az igever, nem igen lesz alapigéje egyetlen prédikációnak sem. De itt és most mégis szólnom kell róla! Ez a zsoltár műfaja szerint *egyéni panaszének*. Isten népének legnagyobb királya írta, és abból, hogy úgy kezdődik: „a karmesternek”, tudhatjuk, hogy istentiszteletén énekelték. Most képzeljétek el, hogy valami nagyon személyes lelki problémát, amit kiírsz magadból, évekkel később itt énekeljük az istentiszteleten! *Szeretnéd, ha a fájdalmadat, a keserűséged, a csalódásaidat bárki megénekelné? Különösen, ha Isten életed és Isten-kapcsolatod válságáról szólna ez az ének?* Talán Dávid sem akarta, de éneke találkozott más hívők érzéseivel, akik saját imádságukként mondták, énekelték tovább.

3. A zsoltárban négyszer kiált fel Dávid így: „Meddig?” Egy kétségbeesett ember sorozatos és türelmetlen kérdése ez, aki nem érti miért nem cselekszik az, Akire az életét bízta. Nem tudjuk pontosan, hogy Dávid milyen élethelyzetben volt, amikor ezt az imádságát írta, de azt érezzük, hogy azonnali segítséget várna, de ez a segítség nem érkezik.

Az első két „meddig” **Istennek szól**. Dávid úgy érzi két oka lehet nyomorúságának: Isten már nem törődik vele: **„Végképp megfeledkeztél rólam”**, vagy valami olyat tett, ami miatt Isten ítélete van rajta, ezt jelenti ez a kifejezés: **elrejtetted orcádat előlem**. Azt az állapotot, amikor Isten megszakítja a személyes kapcsolatot az emberrel, elfordítja róla tekintetét.

A másik két „meddig” saját **helyzetéről** szól. Arról a kettős szorításról, amit átél: Isten elhagyott, emiatt fölém kerekedett az ellenségem, aki el akar pusztítani engem.

4. Ugye te is voltál már úgy, hogy egyetlen pillanat örökkévalóságnak tűnt? Amikor Dettinek kiskorában lázgörccs-rohama volt, és mentővel vitték a kórházba, mi Hannával utánuk autóztunk. Később értünk a kórház mentőbejárata elé, és csak annyit láttunk a mentő csak áll, nem száll ki belőle senki, nem rohannak orvosok, ápolók. A mentő csak villog és villog, és semmi. Később tudtuk meg, hogy leállt a légzése. Aztán órákig ültünk gyermekintenzív folyósóján, jöttek-mentek az emberek, és senki egy szót sem mondott. Nem tudtuk élni még a gyermekünk. Ez volt az a pillanat, amikor mi is így kiáltottunk: **„Meddig tart ez, Uram?”** Van úgy, hogy azonnal kellene a segítség, vagy legalább kellene egy jel, hogy nyugi, minden rendben lesz! Ne aggódj! S úgy tűnik Isten elnézett másfelé, és nem lát. **„Meddig tart ez, Uram?”** És vannak pillanatok, amikor úgy tűnik, hogy Isten olyan lassú! Mi pedig nem tudunk várni, nincs időnk, baj van és tennünk kéne valamit, és azonnal. Mi sürgetnénk, Isten meg azt mondja: *Nyugi! Várj!* Idegesítő, őrzítő, felháborító, mint ott a kórház folyósóján: **„Meddig tart ez, Uram?”** De ott a kórház folyósóján tanultam meg a leckét: *Istent nem sürgethetem, és az ő órája sohasem késik, és akkor is munkában van, amikor én azt látom, úgy érzem nem történik semmi.*

5. Azt tapasztaltam, hogy az élet gondjai vagy bezárnak egy szívet Isten előtt, vagy kinyitnak egy ajtót Isten felé. Dáviddal ez utóbbi történik! A bajban is Istent ostromolja, hozzá imádkozik: **„Tekints rám, hallgass meg, Uram, Istenem! Tartsd meg szemem ragyogását, ne jöjjön rám halálos álom!”** Dávid Isten irgalmáért esedezik, talán egy hosszabb és súlyos betegség közben, vagy halálos veszélyben egy ellenség szorításában. Akár az egyik, akár másik, a betegség is, a halál is, a pusztító ellenség is ellenség, ami az életére tör. Ezért kéri: *„Ne jöjjön rám halálos álom”,* azaz ne kelljen meghalnom, *„tartsd meg szemem ragyogását”,* azaz engedd, hogy éljek. Könyörülj meg rajtam, hogy ne bukjam el az életért való küzdelemben!

Melyikünk ne érezte volna már akárcsak egyszer is ilyen helyzetben magát, amikor minden annyira reménytelen látszott. Ilyenkor olyan könnyű feladni a hitünket, és nem Istennél, hanem valami másban és másnál keresni megoldást. De ahhoz bátorság kell, hogy az ember a reménytelenségben is Istennél keressen menedéket. Ahogyan írta valaki: *„A remény a legsűrűbb felhőkön keresztül is láthatja a mennyországot.”* (Thomas Brooks)

6. Így a mai tanítás végén, hadd kérdezzem tőled: Hogy vagy? S nem nekem kell felelned, és nem is nekünk! Jól vagy? Tényleg? Vagy csak játszod, hogy jól vagy? Mosolyogsz, de közben tele vagy megoldatlan problémákkal, válasszra váró kérdésekkel, reménytelennek látszó küzdelmekkel? Meddig fogsz még hazudni magadnak, mindenkinek, Istennek?

Figyeld csak! Dávid egyéni panaszéneke nem azzal ér véget, hogy „konyec”, utolért az, amitől rettegetem. Legyőzött az én ellenségem, mindennek vége! Dávid nem úgy fejezi be, ahogyan elkezdte, hanem így szól: **„Mert én hűségben bízom, szívből ujjongok, hogy megsegítesz. Éneklek az Úrnak, mert jót tett velem.”** Egy béna szójátékkal élve: Dávid már panaszkodik, mert rátámaszkodik Isten hűségére. Te meddig panaszkodsz még? Hidd el, egyszerűbb lesz, ha inkább te is rátámaszkodsz Isten hűségére, aki szeret téged, és azt akarja, hogy rányíljon a szemed az ő jóságára.

A híres prédikátor, Charles Spurgeon egy barátjával sétált az angol vidéken, és séta közben észrevett egy pajtát, egy szélkakassal. A szélkakas lapátján a következő szavak álltak: „Isten szeretet”. Spurgeon megjegyezte, hogy nem helyes egy szélkakas lapátjára felírni ezt üzenetet, mert Isten szeretete állandó ellentétben ezzel a lapáttal. De Spurgeon barátja nem értett egyet: – Félreértetted a jelentését – mondta. Az a szélkakas azt az igazságot hirdeti, hogy akárhonnan fúj a szél, Isten a szeretet.” Szóval! Ne feledd! Akárhonnan is fúj a szél...